

Institutiones Theologicae Ad Usum Seminariorum

Simonnet, Edmond

Venetiis, 1731

Art. 5. Utrùm imagines Dei & Sanctorum adorabiles sint.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-83614](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-83614)

3. Quod beata Virgo adorabilis sit adoratione hyperdulcia, *Probat*. Quia adoratio hyperdulcia est adoratio dulcia cuiusdam singularis & eximiae. Atqui beata Virgo tali adoratione digna est, tum propter figuralem & eximiam sanctitatem & gloriam, tum propter maternitatis dignitatem singulari modo excellentem, quo duplici titulo Sanctis aliis omnibus, tam Angelis, quam hominibus, singulari modo eminet.

Ita docet sanctus Thomas hic quæst. 25. art. 5. in quo quærit, utrum Mater Christi adoranda sit adoratione absoluta latriæ? & in O. non esse sic adorandam probat his verbis: *Nulli pura creatura rationali debetur cultus latriæ. Cum igitur beata Virgo sit pura creatura rationalis non debetur ei adoratio latriæ.* Tum ut ei adorationem hyperdulcia debitam esse probet, sic prosequitur: *Sed solum* (debetur ei) *veneratio dulcis, eminentius tamen; quam ceteris creaturis, in quantum ipsa est Mater Dei* (supple & huic divinæ maternitati proportionatam habet sanctitatem & gloriam) *& ideo dicitur, quod debetur ei, non qualicumque dulcia, sed hyperdulcia.*

Quæres, an non beata Virgo adorari possit adoratione respectiva latriæ, sicut Crux Christi, & aliæ ejus imagines adorantur?

R. Physicè loquendo beata Virgo propter contactum ad Corpus Christi, tam potest adoratione respectiva latriæ adorari, quam Crux Christi; & si propter contactum illum adoretur, adorabitur propter incretam Dei excellentiam, sicut ipsa Crux. Dixi, physicè loquendo: nam à tali adoratione beatæ Virginis abstinendum est, tum ad vitandum periculum erroris, tum quia beata Virgo propriam habet, eamque eminentem excellentiam, propter quam adorari potest adoratione absoluta; in quo disparitas est inter beatam Virginem, & Crucem Domini, quæ secundum se considerata, non est capax venerationis, quæ secundum se nullam habet excellentiam, propter quam creatura rationalis honestè possit ei se submittere: unde aliter adorari non potest, quam adoratione respectiva latriæ, propter excellentiam incretam Dei Verbi, quod in ea ad redimendum genus humanum sese secundum humanitatem Deo Patri obtulit. Vide S. Thomam articulo citato ad 3.

Contra cultum beatæ Virginis objiciunt hæretici S. Epiphanius hæres. 79. quæ fuit Collyridianorum, ubi §. 1. mulieres aliquas reprehendit, quod beatam Virginem colerent. *Etenim, inquit, mulieres quædam currum sive sellam quadratam adornantes, ac linco, desuper extento, solemnī tempore, per aliquot dies panem proponunt, & in Maria nomen offerunt: tum ad unum omnes illos vescuntur.* R. S. Epiphanius mulieres illas reprehendere, non quod cultum dulciæ, vel hyperdulciæ beatæ Virginis deferrent, sed quod eam ut Deum colerent adoratione suprema latriæ, eique tanquam Deo munera offerrent. Veritas hujus repositionis patet ex §. 4. ubi cultum à præfatis mulierculis beatæ Virginis delatum impugnans, sic ait: *Sanctum erat Maria corpus, fateor: non tamen Deus illa fuit. Eadem & virgo extitit, & honorata fuit; minime tamen nobis adorandum proposita, sed eam adorans ipsum, qui è sua carne genitus, è coelo ac paterno sinu descenderat.* Cultum igitur à mulierculis Beatæ Virginis exhibitum culpæ S. Epiphanius, quia Beata Virgo non est Deus: quæ ratio manifestè probat tantum, cultum latriæ deferendum non fuisse Beatæ Virginis, & quia mulierculæ illæ eandem Beatæ Virginis exhibebant adorationem, quam ipsa exhibuerat Deo Verbo, ex ea secundum humanitatem genito: hæc autem adoratio erat adoratio suprema latriæ.

Objiciunt iterum hæretici catholicis, quod B. Virgini, ad eam honorandam, titulos deferant, qui soli Deo possunt convenire: nam Athanasius appellat illam regeneratricem, Bernardus restauratricem & advocatam, Ecclesia spem nostram, in Antiphona, *Salve Regina*, B. Ephrem, salutem mundi. Denique in *Simone Theol. Tom. II.*

Ecclesia canitur B. Virgini: *Gaude Maria Virgo, cunctas hæreses sola interemisti in universo mundo.*

Resp. Cum Valquez hic disp. 99. cap. 2. catholicos honoris causa titulos illos beatæ Virginis tribuere, non quod illam habere credant æqualem cum Filio suo dignitatem; sed ad explicandam eximiam illius apud Filium intercessionem. Vocamus igitur beatam Virginem regeneratricem, restauratricem, advocatam, spem nostram, salutem mundi, & cunctarum hæresum domitricem, quia ejus intercessio apud Filium, qui est spes nostra, auctor, & restaurator vitæ spiritualis, & hæresum omnium extinctor, maximi ponderis est; quod ab idololatria toto cælo distare quisque faciliè potest videre.

ARTICULUS V.

Utrum imagines Dei & Sanctorum adorabiles sint.

P Ræter Mahumetanos, & Judæos, imaginibus omnibus insensibilibus, hæretici multi imaginum adorationem impugnant, nempe intra quinque priora Ecclesiæ sæcula Marcionistæ primùm, deinde Manichæi, postea Eutychiani, & Theopaschitæ. Sæculo octavo Leo Maurus Orientis Imperator, à Judæis quibusdam artis magicæ peritis delusus, post eum filius ejus Constantinus Copronymus, & Copronymi filius Leo quartus cognomine Chalarus, Nono sæculo Leo Armenus, Michael Balbus, & Theophilus Orientis Imperatores. Eodem sæculo in Occidente Claudius Episcopus Taurinensis, Felices Urgellitani discipulus. Sæculo duodecimo Albigeneses, Sæculo decimo quarto Vvicleffitæ, & sæculo decimo sexto Carlostadii Lutheri discipulus, quem secuti sunt Zuvingiani, & maxime Calvinus. Contra quos omnes sit.

RESPONSIO.

Imagines Dei & Sanctorum adorari possunt.

Prob. 1. Auctoritate Conciliorum particularium, nempe Romani III. sub Gregorio II. anno 726. celebrati, in quo Leo Maurus Iconoclasta, cum aliis ejusdem hæreseos sectatoribus anathematizatus est, & sacrarum imaginum veneratio confirmata. Hierosolymitani sub Theodoro Patriarcha, quæ, ut in libello synodico dicitur, recens natam Iconoclastarum hæresim anathemati subjecit.

Romani II. sub Gregorio III. anno 732. celebrati à nonaginta tribus Episcopis, in quo de usu sacrarum imaginum decretum editum est, & anathemate percussus, qui huic decreto adversarentur.

Lateranensis sub Stephano III. anno 769. cui cum Episcopis Italis interfuerit Episcopi Galli duodecim, & in cujus actione 4. communi omnium, qui aderant, Episcoporum consensu editus est hic canon: *Si quis sanctas imagines Domini nostri Jesu Christi, & ejus Genitricis, atque omnium Sanctorum secundum sanctorum Patrum statuta venerari noluerit, anathema sit.*

Constantinopolitani anno 842. Theophilo Imperatore Iconomacho è vivis sublato, Michaelis, & matris ejus Theodoræ cura convocati, in quo, pulso Joanne Patriarcha hæretico, & S. Methodio in ejus locum suffecto, sacræ imagines, ut in libello synodico legitur, ad eam venerationem, quæ eis olim debebatur, reductæ sunt. Sic tandem Iconoclastarum hæresis post centum viginti annos in Oriente penitus extincta est.

Et Senonensis celebrati anno 1528. in decret. 14. in quo relatis hisce Damasceni verbis: *Non abs re igitur Apostoli vivificant crucem & sacras crexerunt imagines, quæ cum ab initio nascentis Ecclesiæ debita semper ab orthodoxis veneratione colerentur, nihil illis à sacrosanctis quatuor universalibus Conciliis derogatum est.* In calce dicitur: *Quisquis igitur de Christi vel SS. imaginibus aliter senserit, is Christa & Sanctis*

Oo

inju-

injuriis, cum Vandalensibus pestiferam hæreses labem se noverit incurrisse.

Prob. 2. Auctoritate Conciliorum generalium, nempe Nicæni secundi, anno 787. celebrati, præsidibus Adriani primi legatis, cui cum Tharasio Constantinopolitano & monachis duobus Joanne ac Thoma, qui sedium Orientalium Alexandrinæ scilicet, Antiochenæ, & Hierosolymitanæ locum tenebant, interfuerunt Episcopi 350. Actione autem septima in fidei definitione postquam definitum est venerabiles, ac sanctas imagines proponendas in templis, sacris vasis, & vestibus & in parietibus, domibus, &c. sic Patres loquuntur: *Quanto enim frequentius per imaginalem formationem videntur, tanto qui has contemplantur, alacrius eriguntur ad primitivorum earum memoriam & desiderium, & his osculum & honorariam adorationem tribuendam, non tamen ad veram latviam, que secundum fidem est, quaque solam divinam naturam decet, impertiendam, &c.* Et paulo inferius: *Imaginis honor in prototypum refertur, & qui adoratur imaginem, in ea adoratur depicti subsistentiam.*

Et Tridentini sess. 25. in decreto de sacris imaginibus asserentis: *Imagines Christi, Deiparæ Virginis, & aliorum Sanctorum, in templis præsertim habendas, & retinendas, eisque debitum honorem & venerationem impertiendam: non quod credatur inesse aliqua iis divinitas, vel virtus, propter quam sint colenda; vel quod ab eis sit aliquid petendum; vel quod fiducia sit in imaginibus figenda, veluti olim fiebat a gentibus, que in idolis spem suam collocabant: sed quoniam honos, qui eis exhibetur, refertur ad prototypa, que ille representant; ita ut per imagines quas osculamur, & coram quibus caput aperimus, & procumbimus, Christum adoremus, & Sanctos, quorum illa similitudinem gerunt, veneremur.*

Prob. 3. Ex perpetua Ecclesiæ praxi, veterum testimonio probata in Synodo Nicæna secunda, actione 4. & 5. Et apud S. Damascenum in orationibus, quas conscripsit de imaginum usu & cultu.

Prob. denique 4. Ratione: nam imaginum cultus nulla lege prohibitus est. 1. Enim prohibitus non est lege naturali, quia nullam habet intrinsicam indecentiam. 2. Non est prohibitus lege aliqua positiva: nulla enim ejusmodi lex extat saltem in novo testamento. Præterea, honestum est personam honorabilem honorare non solum in se, sed etiam in imagine: nam eo ipso quod persona aliqua honorabilis est, digna est, ut honoretur non solum in se, sed etiam in iis, quæ specialem aliquam cum illa conjunctionem vel habitudinem habent. Ergo, &c.

Obj. 1. Illud Exodi cap. 20. *Non facies tibi sculptile*, respondet Suarez, verbis illis à Deo Judæis prohibita fuisse tantum idola, & deorum falorum imagines. Vasquez verò quascunque imagines, quæ in forma essent aptæ ad cultum eis exhibendum, Judæis propter nimiam eorum ad idololatriam propensionem prohibitas fuisse contendit. Utraque sententia suam habet probabilitatem: Quare

Resp. Judæis ad summum imagines quaslibet, quæ essent in forma aptæ ad cultum, prohibitas fuisse præcepto divino merè positivo, quod una cum lege veteri antiquatum est.

Obj. 2. Illud Isaïæ cap. 40. *Cui similem fecistis Deum, aut quam imaginem poneris ei?* Resp. Hoc loco & aliis similibus non damnari imagines Dei, sed solum ostendi, quod formati non possit Dei imago, quæ illum repræsentet, ut in se est, cum sit incorporeus, adeoque omni figura careat. Nec aliud volunt Patres, cum imagines Dei improbare videntur.

Obj. 3. Sanctorum Patres, nempe sanctum Irenæum lib. 1. adversus hæreses cap. 15. ubi Gnosticos reprehendit, quod haberent quasdam Christi imagines depictas, quas colebant. Sanctum Ambrosium in oratione de obitu Theodosii dicentem: *Regem (Christum) adoravit (Helena) non lignum utique, quia hic gentilis est error, & vanitas impiorum: sed adoravit illum, qui pependit in ligno, scriptus in titu-*

lo. S. Hieronymum in cap. 3. Danielis, ubi ad hæc verba: *Notum tibi sit, Rex, quia deos tuos non colimus, & statuas aureas, &c.* sic ait: *Sive statuas, sive imaginem auream voluerimus legere, cultores Dei eam adorare non debent. Ergo iudices & Principes sæculi, qui Imperatorum statuas adorant & imagines, hoc se facere intelligant, quod tres pueri facere nolentes, placuerunt Deo.* S. Augustinus in lib. de moribus Ecclesiæ cap. 34. ubi picturarum adoratores carpit. Et S. Gregorium pluribus locis asserentes imagines non esse adorandas.

Resp. ad 1. A S. Irenæo reprehendi Gnosticos, quod illas Christi imagines sacrificiis, ut gentes idola, colerent, atque insuper illas eodem haberent loco, quo imagines Platonis, Pythagoræ, &c. Verba ejus sunt: *Gnosticos se autem vocant, etiam imagines quasdam quidem depictas, quasdam autem & de reliqua materia fabricatas habent, dicentes formam Christi factam à Pilato, illo in tempore quo fuit Jesus cum hominibus, & has coronant, & proponunt, eas cum imaginibus mundi Philosophorum, videlicet cum imagine Pythagoræ, & Platonis, & Aristotelis, & reliquorum, & reliquam observationem circa eas similiter ut gentes faciunt.*

Resp. ad 2. Sanctum Ambrosium loqui de adoratione suprema patriæ, alicui rei primariæ & propter se exhibita, qualem adorationem gentiles idolis suis exhibebant, & qualem Helena, mulier christiana, non ligno, nempe titulo crucis Christi, sed ipsi Christo, qui in cruce pro salute nostra pependit, exhibuit. Quod autem adoratio aliqua cruci Christi exhiberi possit, diserte asserit paulo inferius: *Sapienter, inquit, Helena egit, que Crucem in capite Regum levavit, & locavit, ut Crux Christi in Regibus adoraretur.*

Ad 3. R. S. Hieronymum eos reprehendere, qui id faciebant, quod tres pueri facere noluerunt. Noluerunt autem tres pueri supremum patriæ cultum deferre statuæ aureæ Nabuchodonosoris: quare S. Hieronymus non eos, qui sacras imagines cultu debito propter prototypa venerantur, sed eos qui Imperatorum, quos ut deos habebant, statuis vel imaginibus supremum patriæ cultum deferrebant, reprehendit, ut ex toto contextu manifestum est.

Resp. ad 4. Sanctum Augustinum loco citato carpere illos, qui picturas cultu superstitioso adorabant: *Nolite, inquit, confectari turbas imperitorum, qui vel in ipsa vera religione superstitiosi sunt, vel ita libidinibus dediti, ut obliiti sint quid promiserint Deo. Novi multos esse sepulchrorum, & picturarum adoratores.* Loquitur ergo S. Doctor, non de quibuslibet picturarum adoratoribus, sed solum de adoratoribus superstitiosis.

Resp. ad 5. Sanctum Gregorium dicere tantum, imagines adorandas non esse ut deos, sicut gentiles idola sua adorabant; vel, si vis, imagines adorandas non esse propter se, in illis sistendo, quasi aliquid in se divinum habeant; nam v. gr. sic loquitur epistola, lib. 7. epistol. 53. ad Secundinum: *Scio quidem quod imaginem Salvatoris nostri non ideo petis, ut quasi Deum colas, sed ob recordationem Filii Dei in ejus amore recalcas, cujus te imaginem videre consideras. Et nos quidem non quasi ante divinitatem ante illam prosternimur, sed illum adoramus, quem per imaginem, aut natum, aut passum, sed in throno sedentem recordamur. Et dum nobis ipsa pictura quasi scriptura ad memoriam Filium Dei reducit animum nostrum, aut de resurrectione latificat, aut de passione demulcet.*

At inquires. S. Gregorius loco citato videtur, cultum omnem seu venerationem imaginibus denegare; cum diserte asserat, illas haberi non ad adorationem, sed solum ad recordationem prototyporum, quæ repræsentant, & quibus in præsentia imaginum, non verò ipsis imaginibus cultus fieri deferendus est. Resp. Falsum esse, quod S. Gregorius cultum omnem sacrum sacris imaginibus denegat: nam dicendo; nos prosterni ante imaginem Christi,

sti, hoc ipso agnoscit, adorationem aliquam exhiberi imagini Christi; & dicendo, nos prosterni ante imaginem Christi, non tamquam ante divinitatem aliquam, solum negat, latræ adorationem exhiberi imagini Christi propter se, in ea sistendo tamquam ipsa Deus sit.

Juxta S. Gregorium igitur, quando ante imaginem Christi prosternimur, adorationem ei exhibemus, non propter se, cum nullam in se excellentiam habeat, propter quam adoratione digna sit, sed propter Christum, quem in memoriam nostram revocat, quemque, ante ipsius imaginem prosternendo nos, propter se, seu propter increatam quam habet excellentiam, supremo latræ cultu adoramus. Denique cum videtur sanctus Doctor asserere, facras imagines adhiberi tantum ad recordationem prototyporum, sic loquitur, non ut arceat ab omnimoda illarum adoratione, sed tantum ut significet illas non esse adorandas, nec in Ecclesia Catholica adorari adoratione absoluta, illis primò ac propter se exhibita. Ex his

Intellige eundem sanctum Doctorem, cum sic ait epistolarum lib. 9. epist. 9. ad Severum Massiliensem Episcopum: *Perlatum ad nos fuerat, quod inconsiderato zelo succensus, Sanctorum imagines sub hac quasi excusatione, ne adorari debuissent, confregis. Et quidem, quia eas adorari vetuisses, omnino laudavimus: fregisse vero reprehendimus.* Et paulò inferius: *Aliud est picturam adorare, aliud per picturam historiam, quid sit adorandum addiscere: nam quod legentibus Scriptura, hoc idiotis prestat pictura cernentibus: quia in ipsa etiam ignorantes vident, quid sequi debeant: in ipsa legunt, qui litteras nesciunt.*

Loquitur enim S. Gregorius de adoratione absoluta, rei alicui primariò & propter se exhibita, qualis adoratio imaginibus honestè exhiberi non potest, sed solis prototypis, quæ repræsentant nobis imagines, & repræsentando in memoriam nostram revocant: unde videndo illas, addicimus quid absolute primariò ac propter se adorandum sit. Quod non obstat, quominus imaginibus ipsis venerationem aliquam exhibeamus, illas vel cum prototypis quæ repræsentant, concomitanter & quasi per accidens adorando, vel etiam illas adorando per se, non tamen propter se, sed propter prototyporum excellentiam, ad quam habitudinem aliquam habent. Hinc dicitur cap. *Venerabiles*, de consecratione dist. 3. desumpto ex Synodo septima act. 6. *Venerabiles imagines Christiani non deos appellant, neque serviunt eis ut diis... sed ad memoriam & recordationem primitivorum venerantur eas, & adorant.*

Hinc etiam eadem sels. 6. audiente & consentiente universa Synodo, Epiphanius diaconus dicit: *An nondum sentimus, probum & laudabilem esse imaginum erectionem? an non sentimus, spiritualiter nos per eas referri ad prototyporum recordationem? Sane sentimus. Quapropter non indignas habebimus eas honore, salutatione, & veneratione, debitamque adorationem illis dare debemus. Sive igitur placebit salutationem, sive adorationem appellare, idem profectò erit, modo sciamus excludi latræ, &c.* Et inferius: *Qui verò dicunt, sufficere usum imaginum ad memoriam solum, non verò ad salutationem eas habendas, illud quidem recipientes, hoc verò recusantes, semi-probi quadamtenus & falsò veri, ut ita dicam, deprehenduntur; altera quidem parte veritatem consistentes, ex altera verò perversè agentes. O insignem quoque horum insaniam!*

Obj. 4. Concilium Eliberitanum can. 36. quo dicitur: *Placuit, picturas in Ecclesia esse non debere; ne quod colitur & adoratur, in parietibus depingatur.* Resp. Ab hoc Concilio, quod generale non fuit, nec approbatum à Sede Apostolica, non prohiberi absolute imagines, sed solum ne pingantur in parietibus, non ut ne in parietibus depictæ adorentur, sed quia sic depictæ, non poterant amoveri, atque ita persecutionis tempore gentiliùm ludibrio

Simonet Theol. Tom. II.

exponerentur: quæ ratio jam à multis sæculis locum non habet.

Obj. 5. Concilium Constantinopolit. à trecentis triginta & octo Episcopis sub Constantino Copronymo celebratum, in quo usus & cultus imaginum proscriptus est, can. 16. ut videre est act. 6. Synodi Nicænæ secundæ. Resp. Hujus Concilii, vel potius conciliabuli, nullam esse auctoritatem: Quia 1. Rom. Pontifex nec per se, nec per Legatos suos illi interfuit. 2. Illi nec per se, nec per Legatos consensere Alexandrinus, Antiochenus, & Jerolymitanus Patriarchæ. Quod utrumque expressè testatur Zonaras in vita Constantini Copronymi: *Copronymus, inquit, multis Episcopis sibi suffragantibus convocatis, quorum princeps erat Theodosius Ephesus, & Hasilas Pergamus, per eos quiddam libuit decrevit, nemine vel ex veteri Roma, vel ex aliis Patriarchis presente. Eum concursum prophanorum hominum Synodum ocumenicam appellare non dubitavit.* Idem habet Sedrenus in compendio historiarum. 3. Concilium illud à Stephano II. Summo Pontifice reprobatum fuit, ut testatur Adrianus I. in epist. ad Constantinum & Irenem Augustos, & ab universa Ecclesia rejectum.

Porro sapienter observat Bellarminus lib. 2. de imaginibus Sanctorum cap. 14. præfatum conciliabulum Constantinopolitanum imprudenter laudari à Calvino & Centuriatoribus, quia Concilium illud, etiam si de imaginibus impiè senserit, tamen de cultu & invocatione Sanctorum, & de meritis bonorum operum sensit quod sentit Ecclesia, & anathema dixit iis, qui docent id quod docent Calvinus & Centuriatores: nam anathematizat can. 15. eos, qui non invocant beatam Virginem. Can. 17. eos, qui non colunt, nec invocant Sanctos alios. Et can. 18. eos, qui non credunt Deum unicuique secundum sua opera retributurum in altera vita.

Porro nobis etiam opponunt novatores Concilium aliud Constantinopolitanum, adversus imagines sub Leone Isauo, Copronymi decessore celebratum. Sed similiter respondemus, conciliabulum hoc nullius esse auctoritatis; cum celebratum fuerit sine auctoritate Romani Pontificis, & sine consensu Patriarcharum aliorum omnium, Constantinopolitanæ, Alexandrinæ, &c. & à Gregorio II. in Synodo Romana reprobatum, ut testatur libellus synodicus, & Hadrianus I. in epist. ad Carolum Magnum.

ARTICULUS VI.

De Concilio Francofordiensi.

Obj. 6. Concilium Francofordiense, à quo assenserunt Centuriatores reprobam fuisse Synodum VII. seu Nicænâ II. quæ imagines retinendas, & honorandas esse definiverat. Ad hanc objectionem Bellarminus lib. 2. de imaginibus cap. 14. responderet tria. Et primò quidem, quiddam Francofordiense Concilium definierit, non esse magni faciendum, quia sine dubio illi anteponi debet Concilium Nicænâ II. quod certum est fuisse universalius, antiquius, & sine controversia à Summo Pontifice approbatum: Nam in eo adfuere Legati Hadriani I. cum Patriarcha Constantinopolitano, & Legatis aliorum Patriarcharum; & rursus approbatum fuisse à Leone III. Hadriani successore. Patet ex Ivone decreti part. 4. cap. 147.

Secundò, nihil Catholicis Francofordiensem Synodum obesse, si quod dicunt Centuriatores cent. 8. cap. 9. verum est: nam ipsi dicunt, Synodo Francofordiensi non consensisse, sed repugnasse Hadrianum, & Legatos ejus. Certum autem est Synodum, cui Romanus Pontifex repugnat, nullius esse auctoritatis, ut patet experientia: nulla enim Synodus unquam habita est legitima, cui Romanus Pontifex repugnaverit. Præterea, ibidem Magdeburgenses dicunt, Nicænâ Synodum ab Hadriano confirmatam fuisse: Concilium autem Francofordiense reprobatur

Oo 2 Syno-